Anber

Det kongelige Theaters Repertoire.

Nr. 26.

Den Stumme i Portici.

Priis: 35 Øre.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel;

Badstuestræde Nr. 17.

Den Stumme i Portici.

Opera i fem Acter af Scribe og Delavigne. Musiken componeret af Auber.

Oversat, til Brug for den danske Skueplads, af J. L. Heiberg.

Personerne:

Masaniello, neapolitansk Fisker.

Fenella, hans Søster.

Alfonso, Greve af Arcos, Søn af Vice-Kongen af Neapel.

Elvira, en spansk Prindsesse, hans Brud.

Pietro } Borella } Fiskere, Masaniellos Kammerater.

Lorenzo, Alfonsos Fortrolige.

Selva, Officer i Vice-Kongens Regiment.

En Hofdame hos Prindsesse Elvira.

Tre Soldater.

Unge spanske Piger } Neapolitanske Herrer } af Elviras Følge.

Fiskere med deres Fruentimmer og Børn.

Bønder. Borgere. Markeds-Kræmmere. Øvrigheds-Personer. Vagt o. s. v.

Handlingen foregaaer, deels i Neapel, deels i Portici.

Første Act.

Neapel. Haven i Vice-Kongens Pallads. I Baggrunden en Colonnade. I Forgrunden paa den ene Side Indgang til Slots-Capellet; paa den anden et pragtfuldt, ophøiet Sæde.

Selva, fulgt af Vagt, sees at gaae igjennem Colonnaden.

Chor af Folket (udenfor).

O hil dig, Prinds, i Lykkens Glands!
O hæv dig, Sang, paa glade Vinger!
Hil, o Hymen, som bringer
Idag ham den skjønneste Krands!

(Alfonso træder ind).

Alfonso.

Ha! denne Jubelsang, denne støiende Glæde
Forøger Smertens Gift, som fortærer mit Bryst.
Jeg selv, o hulde Brud, ei for dit Aasyn tør træde.
Thi min Anger mig martrer med hemmelig Røst.
Tilgiv, o rene Lilie,
At jeg din Stengel brød,
Da tillidsfuld du lød
Elskovs Bøn og Villie,
Stakkels Barn! Anklag mig
Ikke for Retfærds Throne!
Jeg Brøden vil forsone,
Jeg vil beskytte dig.

Chor (udenfor).

Hil, o Hymen &c.

Alfonso.

Stakkels Barn &c.

(Lorenzo kommer).

Alfonso.

Lorenzo! bedste Ven! Velkommen hid!
Med Længsel jeg din Ankomst har forventet.
O tal! Kom du paa Spoer? Kan om Fenella
Du Kundskab give mig?

Lorenzo.

Forgjæves, Herre,
Min Efterspørgsel var, omsonst min Søgen.

Alfonso.

Ha! vee mig, hvis hun ikke længer aander!

Lorenzo.

Men hvorfor vil I ængste jer for hende?
I denne Stund, da Landets Jubel toner,
Nu, da Neapel kun er Glædens Gjenlyd,
Nu, da lyksalig I for Herrens Altar
Skal træde med den Gjenstand, I tilbeder,
Den skjønneste Prindsesse, Jorden eier,
Med Spaniens Elvira; kan i denne
Saa glade Stund en fattig Fiskerpiges
Uvisse Skjæbne ligge jer paa Hjerte?

Alfonso.

Lorenzo! Det som paa mit Hjerte tynger,
Er bittert Nag af min Samvittighed.

Lorenzo.

Hvorledes, Herre?

Alfonso.

Ukjendt af Fenella,
— Thi hvo jeg er, jeg hende listig dulgte —
Jeg hendes Hjerte vandt, hvem alt jeg elskte.
Og selv om hun mig kjendte, kan hun ikke
forraade mig; thi viid — og netop dette
Fordobler Angrens Qvaler i mit Bryst —
Naturen nægted hende Talens Gave.
Som fattig, og af ringe Herkomst, savner
Hun ei blot den Beskyttelse, som Andre
I samme Stilling; hun er stum, den Arme,
Og ei engang et Ord hun har til Forsvar.

Lorenzo.

Hvad hører jeg!

Alfonso.

O! jeg har elsket hende!
Vi mødtes hemmeligt paa skjulte Steder;
Hun Elskovs Løvter hørte paa min Læbe,
Og naar hun dem besvarte med sit Øie,
Blev hendes Taushed til Veltalenhed.

Lorenzo.

Saa lad mig ønske jer til Lykke, Herre,
At I beseiret har en Lidenskab,
Som jer uværdig var.

Alfonso.

Ei med Fornuften
Har jeg beseiret den. Jeg saae Elvira;
En anden Lidenskab har qvalt den første,
Thi jeg tilbeder min bestemte Brud;
Og Intet skulde ligne nu min Lykke,
Da jeg forenes med den elskte Gjenstand,
Hvis ei min Anger Glæden mig forbittred.
Jeg har forgiftet en Uskyldigs Dage;
Jeg har forladt den, som jeg Troskab svoer!
Hun selv tog Flugten fra en feig Bedrager;

Alt i en Maaned jeg urolig søgte
Den arme Flygtnings Spor; det var forgjæves!
Maaskee har Døden alt . . . .

Lorenzo.

Frygt ei det Værste!
Maaskee har Eders Fader, Vicekongen,
Mistanke havt om dette skjulte Forhold,
Og holder hende hemmeligt i Fængsel.
I kjender Eders Faders strenge Sind;
Hans Scepter tynger ikke blot paa Folket,
Som bøier sig uvilligt under Aaget,
Og knurrer skjult, og truer lumsk med Oprør;
Det tynger ikke mindre paa hans Søn.

Alfonso.

Men alt igjennem Byens Gader
Nærmer sig Toget, for Kirken at naae.
Lorenzo! følg mig til min Fader;
Jeg er snart her igjen, for til Altret at gaae.
(de gaae.)

(Elvira træder ind, fulgt i Procession af unge spanske Piger og neapolitanske Herrer, Folket slutter sig til Toget. Unge Neapolitanerinder byde hende Blomster).

Chor af Folket (paa Scenen).

O hil dig, Prinds, i Lykkens Glands!
O hæv dig, Sang, paa glade Vinger!
Hil, o Hymen, som bringer
Idag ham den skjønneste Krands!
Alfonsos Navn er Folkets Glæde,
Ham smykker Elskovs Rosenbaand,
Og Lykken til hans Herskersæde
Skal bindes ved Skjønhedens Haand.

Elvira.

O Høiheds Glands og Hæder! o Kronens rige Pryd!
Din Magt er svag imod min Elskovs Fryd.
Ja, til ham, jeg har kjær, som mit Hjerte jeg skjænker,
Skal jeg bindes idag med de saligste Lænker.
Naar med Alfonsos Elskov jeg mig lønnet seer,
Saa har jeg intet Ønske meer.
Snart jeg for Altret staaer;
O hvor mit Hjerte slaaer!
O Held, som forestaaer
Min Fremtids Dage!
Snart som hans Mage
Jeg ved hans Haand fra Templet gaaer.

(til de unge spanske Piger).

O min Barndoms Veninder!
Eders Venskab mig binder
Krandsen af smaa Kjærminder
Sødt fra min første Vaar.
Snart jeg for Altret staaer 2c.

(til de unge spanske Piger).

Veninder! I som over skumklædt Bølge
Fra Spaniens kjære Kyster fulgte mig
Til disse fjerne, mig ukjendte Strande!
O! før jeg bunden er til dette Land
Med uopløselige Baand, fremtryller
For min Erindring sidste Gang et Billed
Fra Tajos fjerne, lykkelige Bredder!

(hun tager Plads paa det ophøiede Sæde, omringet af sin Hofstat, medens der dandses en Guarache og en Bolero).

Elvira (reiser sig).

Men hvad betyder denne Støi og Tummel?

En Hofdame.

En Pige nærmer sig, af Soldater forfulgt;
Hun flyer til dette Sted, hun iler hen mod Jer.

(Fenella, forfulgt af Selva og Vagten, iler forfærdet ind, faaer Øie paa Prindsessen, og styrter ned for hendes Fødder).

Elvira.

Hvad vil du, Barn? O tal!

Fenella (stedse udtrykkende sig ved Tegn).

Jeg er stum, jeg kan ikke tale. Men Intet skal ligne min Taknemmelighed, dersom I vil beskytte mig mod Selvas Forfølgelse.

Elvira.

Jeg skal dig nok beskytte.
Idag jeg selv er lyksalig og glad.
O lad mig trøste dig, hvis du bedrøvet er!
(til Selva).
Siig, hvem er den Ulykkelige?

Selva.

Det er en Fiskerpige,
Som i Slottets Mure strengt bevogtes.
Hun holdes fangen her, paa Vice-Kongens Bud,
Men veeg af Fængslet ud.

Elvira.

Hvad forbrød hun, den Arme?

Fenella.

Jeg er uskyldig, jeg kræver Himlen til Vidne.

Elvira.

Hvad er da Skyld deri?

Fenella.

Kjærlighed er Skyld i alle mine Ulykker.

Elvira.

Kjærligheds Offer? Jeg dig forstaaer,
Dit Hjerte dig bedraget har.
Men siig mig da, hvem elsker Du?

Fenella.

Jeg kjender ham ikke; men han tilsvoer mig Kjærlighed, og trykkede mig til sit Hjerte. Dette Skjærf, som jeg bærer om Livet, har jeg faaet af ham; men han drog bort, og kom ikke tilbage.

Elvira.

Saa du blev skuffet af en grum Forræder?

Fenella (med et Suk).

Ja.

Elvira.

Hvo har dig slæbt hen til disse Steder?

Fenella (pegende paa Selva).

Det var ham, som kom og arresterede mig, tiltrods for mine Taarer og mine Bønner. Han bortførte mig med Magt, bragte mig i et Fængsel, lukkede dets Dør for mig med en Nøgle, og slog Skodden for. Da bad jeg til Gud, bedrøvet og iankefuld, nedtrykt af Sorg. Men pludselig faldt det mig ind at undvige. Jeg befæstede dette Skjærf i et Vindue, lod mig glide ned til Jorden, og takkede Himlen for min Frelse. Men Skildvagten raabte mig an, og gjorde Mine til at skyde paa mig; jeg tog Flugten gjennem Haven, fik Øie paa Eder, og ilte hen, at kaste mig for Eders Fødder.

Elvira.
Hvor hun taler med Blik og med Stilling og Miner!
Unge Pige! græd ikke længer!
Du finde skal i mig og min Brudgom et Værn,
Venskab og Bistand, til hvilke du trænger.

Fenella.
Vær overbeviist om min Taknemmelighed!

(Lorenzo kommer ud fra Capellet).

Lorenzo (til Elvira).
Alt Eders høie Brudgom til Capellet drager;
Og Eder kun, Prindsesse, nu man venter paa.

(Elvira drager med sit Følge i Procession ind i Capellet. Folket bliver udenfor. Selva stiller paa forskjellige Steder Skildvagter, som hindre Folket fra at trænge sig frem. Dette stræber at komme til Portalen, for igjennem den aabne Dør at betragte Ceremonien. Fenella stiller sig paa Spidsen af Foden, for ogsaa at see, men det er forgiæves, Trængselen hindrer hende derfra).

Chor i Capellet.
(Folket falder paa Knæ, Fenella ligeledes).
Himlens Gud! din kun er Magten;
O see vort Haab i din Haand!

Chor paa Scenen.
Fader! velsign Kjærligheds-Pagten!
Styrk, o Gud, det ømme Troskabsbaand!

Selva (som seer ind i Capellet.)
Ha, hvilket Syn! hvor skjønt at see derpaa!
Brudgom og Brud for Herrens Altar staae.
Aasyn og Blik røbe de Lykkelige.

Chor i Capellet.
Himlens Gud ꝛc.

Chor paa Scenen.
Fader! velsign ꝛc.

Fenella.
(som, medens Alle knæle, seer ind i Kirken, og neppe kan skjule sin Forbauselse og sin Sorg.
Er det muligt? Kan jeg troe mine egne Øine?
(hun styrter hen mod Portalen).

Første og anden Soldat (til Fenella.)
Siig, hvem du er!
Hvad vil du her?
Du kan ei komme mere nær.

Fenella.
Lad mig endelig komme igjennem! det gjælder mit Livs Lykke.

Tredie Soldat.
Men hvad vil den unge Pige?
Siig, hvem du er!
Hvad vil du her?

Fenella.
Jeg er fortvivlet over ikke at kunne tale, over ei at kunne forklare, hvad der er mig saa høist magtpaaliggende.

Første og anden Soldat.
Siig, hvem du er!
Hvad vil du her?

Fruentimmer af Folket.
Siig, hvem du er!
Hvad vil du her?
Kom ikke de Soldater nær!

Fenella (vrider sine Hænder).
O! gid jeg kunde trænge ind lige til Altaret, og afbryde Ceremonien.

Chor paa Scenen.
Fader! velsign ꝛc.

Chor i Capellet.
Himlens Gud! din er Magten!
O see, vort Haab er i din Haand!
(Fenella staaer nedslagen og bedrøvet).

Chor paa Scenen.
Himlens Gud! din er Magten!
O see, vort Haab er i din Faderhaand!
Styrk det ømme Troskabsbaand!
Fader! velsign Kjærligheds-Pagten!
(Alle reise sig, og see ind i Capellet).

Chor paa Scenen.
Fuldbragt det er!
(Fenella udstøder et Skrig, og falder om i Armene paa nogle af Fruentimmerne, hun er i den største Fortvivlelse).
(Alfonso, førende Elvira ved Haanden, træder med hele Følget ud af Capellet).

Chor.
Hvilken Fryd! hvilken Lykke!
Længe Myrthen Jer smykke!
Held den kjærlige Pagt!
Den staaer evig ved Magt.

Elvira (til Alfonso.)
Lad vor Pagts Lykke sig forkynde
Ved Hjertets fromme Daad!
Lad den strax med den Fryd begynde,
At standse denne Piges Graad.
(til Fenella.)
Kom hid, mit Barn! (afsides).
Hendes Haand er som iisnet af Kulde.
(til Alfonso).
Hos Dig, min Ven, Beskyttelse søger den Hulde.
Ved en Forførers Ord blev hun hans bedragne Brud;
Nu hos dig om Retfærdighed hun beder.

Alfonso (idet han seer hende).
O Gud!

Elvira (til Alfonso).
Lad mig Sandheden kjende!
O, hæv det mørke Slør!

Alfonso (afsides).
Store Gud! det er hende!
Af Skamfuldhed jeg døer!

Elvira (afsides).
Ha! hvad skal dette sige?
Himmel! hvad skal jeg troe?

Alfonso (afsides.)
Grusom kunde jeg svige
Fenellas ømme Tro!

Lorenzo. Selva. De tre Soldater.
Ha! hvor frækt uden Lige!
Hun vil skille de To!

Chor.
Ha! hvem er denne Pige?
Ha! hvad skal man da troe?

Elvira (gaaer hen til Fenella).
O dæmp den Ild, som du i mit Hjerte har tændt!
Alfons ..... Alfons .... er han dig bekjendt?

Fenella.
Ja!

Alfonso (afsides).
O, gid Jorden sig aabne, som min Fod betræder!

Elvira (til Fenella).
Bliv kun ved! . . . . . Nu velan . . . . .

Fenella.
Den som har bedraget mig, den som har givet mig dette Skjærf, den som var troløs imod mig —

Elvira.
Nu vel? . . . Den Forræder . . . . .

Fenella (peger paa Alfonso).

Elvira.
Er han!
(til Fenella).
Kom til mig, stakkels Pige!
Han har skuffet vor Tro!
Vee mig Ulykkelige!
Min Barm faaer aldrig Ro.

Alfonso (til Elvira).
Ja, min Barm kunde svige!
Jeg skuffet har din Tro.

Selva. De tre Soldater.
Sin Straf skal hun faae, denne Pige,
Hun som fræk vil skille de To!

Lorenzo. Chor.
Ha! det er for denne Pige,
At han sveeg sin Tro!
Hvilken Qval uden Lige
For de skuffede To!

(Fenella seer forvirret paa Alfonso og Elvira, og tager Flugten midt igjennem Folket, som gjør Plads for hende. Man seer hende forsvinde gjennem Colonnaden).

Selva. De tre Soldater.
Afsted, afsted
I hendes Fjed!
Elvira og Choret (til Soldaterne).
Nei lad hende gaae i Fred!

Alfonso (afsides).
Forsvundet er evig min Fred!

Lorenzo.
Hvilken Qval uden Lige!
Hjertet tabte sin Fred.

Elvira.
O tilgiv, stakkels Pige!
Han har ranet din Fred.

Alfonso.
Forsvunden 2c.

Lorenzo.
Hvilken Qval 2c.

Selva. De tre Soldater.
Afsted, afsted
I hendes Fjed!
Lad os straffe Forvovenhed!
Chor.
Nei, lad hende gaae i Fred!

Anden Act.

Portici. En landlig Egn. Til Siderne Klipper. I Baggrunden Sø. Tidlig Morgen.

(Borella. Chor af Fiskere med deres Fruentimmer. De ere beskjæftigede med at tilberede deres Fiskergarn og deres Baade.

Chor.
Til Arbeid op! Den unge Sol sig hæver;
Fiskermand! Dig vinker sølvblaae Bad.
Din lette Snekke hen ad Bølgen svæver,
Dybets Rigdom gjør dit Hjerte glad.
Masaniello jeg seer; han gaaer saa dybt nedbøiet;
Hvad bedrøver ham vel?

Borella.
Vor Nød han har for Øiet.
(til Masaniello, som træder ind).
Kammerat! hilset os vær!

Masaniello.
Jeg hilser jer igjen.

Borella.
Syng os til Tidsfordriv, syng os en Sang!

Masaniello (afsides.)
Hvor bliver Pietro dog?

Borella.
Lad dit Tungsind forsvinde!
Dine Sanges Magt er saa stor,
De hæved Modet tidt i vor Forening.

Masaniello.
Velan, saa synger med i vor Fiskersangs Chor,
Lytter til den snildt, fatter dens Mening.

Barcarole

1.

Masaniello.
En nyfødt Sol i Østen gløder;
Forsamler jer, o Fiskermænd!
Hvert stadigt Haab sin Gjenstand møder,
Himlens Gunst forjætter os den.
Men styr din Baad, seil ubemærket,
Sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn, snart krones Værket,
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur.

Masaniello og Borella.
Sid taus og paa Luur!

Chor.
Ja, styr din Baad; sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn; sid taus og paa Luur!
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur.

2.

Masaniello.
Hver Fiskermand bør Taalmod prise,
Sin Leilighed han venter paa;
Men kommer den, da lad os vise,
Om at gribe den vi forstaae.
Thi styr din Baad, seil ubemærket,
Sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn, snart krones Værket,
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur.

Masaniello og Borella.
Sid taus og paa Luur!

Chor.
Ja styr din Baad; sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn; sid taus og paa Luur!
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur.

(Pietro kommer).

Masaniello (afsides).
Jeg Pietro seer! — O Gud! mit Hjerte banker!
Hvad Budskab vil han mig vel bringe?

(til Pietro, idet han drager ham hen i Forgrunden, medens Borella og Fiskerne i Baggrunden beskjæftige sig med deres Arbeide, og lidt efter lidt gaae bort).

Pietro!
Tal sagte! Ingen af de Andre kjender
Min Smertes Grund; kun dig har jeg betroet den,
Min sande Ven! — O tal! hvor er min Søster?

Pietro.
Jeg veed det ei; forgjæves har jeg speidet,
Men intetsteds jeg kommen er paa Spoer.
Forsvunden er Fenella, som det synes,
Hvis ei en lumsk Forfører .....

Masaniello.
Gud! — og jeg,
Jeg, hendes Broder, kan ei frelse hende! —
Men Taalmod, Pietro! Timen skal vel komme,
Da til hans utroe Barm jeg finder Vei.

Pietro.
Hvad vil du gjøre? Hvortil har du Magt?

Masaniello.
Min Arm har Magt at svinge Hævnens Glavind.
Langt heller døe, end med Livet sig plage!
Hvad har en Slave vel at frygte meer?
Bort med vort Aag! Sværdet vi drage!
Frihedens Sol jeg gjennem Mulmet seer.
Gaaer du med mig?

Pietro.
Ja, mit Ord jeg dig gav,
Følger dig kjæk til vort Fald .....

Masaniello.
Til vor Ære!

Pietro.
Os vorde fælleds den skjulende Grav .....

Masaniello.
Eller den seirende Palme det være!

Pietro.
Ja, jeg følger dig; mit Ord jeg gav.

Begge.
Langt heller døe, end med Livet sig plage!
Hvad har en Slave vel at frygte meer?
Bort med vort Aag! Sværdet vi drage!
Frihedens Sol jeg gjennem Mulmet seer.
O Fødeland! din Røst jeg hylder;
Min Kjærlighed tilhører dig.
Jeg dig mit Liv, min Styrke skylder;
Din Frihed skal du skylde mig.

Pietro.
Betænk den Trældom, hvorunder vi sukke!

Masaniello.
Betænk min Søsters fortvivlede Nød!

Pietro.
Vist hos en Ransmand lyde hendes Sukke.

Masaniello.
Hvo han saa er, jeg sværger høit hans Død.

Begge.
Langt heller døe rc.
O Fødeland rc.

(Fenella sees paa Toppen af Klipperne. Hun betragter Havet, idet hun synes at maale dets Dybde, og at pønse paa at styrte sig deri).

Masaniello.
Hvad seer jeg? Fenella! Ha, min Søster er her!

(Ved dette Udraab dreier Fenella sit Hoved, seer sin Broder, og stiger hurtig ned ad Klippen).
(til Pietro).

O Himlen har os hørt! den har kronet vort Haab.

(Fenella, som er kommen ned paa Scenen, iler hen, og kaster sig i sin Broders Arme).

Jeg vover knap at troe det Syn, jeg skuer,
Siig, er det dig, jeg trykker til mit Hjerte?
Hvilken Grund har du havt til at forlade mig?

Fenella.
Jeg skal betroe dig det, men kun dig alene.
(Pietro gaaer, paa et Vink af Masaniello.)

Masaniello (til Fenella).
Velan, forklar dig nu!

Fenella.
Jeg er ulykkelig og fortvivlet. Min første Hensigt var, at styrte mig i Vandet, for saaledes at ende mit Liv.

Masaniello.
Dig i Havet at styrte! — O Gud!

Fenella.
Men jeg vilde dog ikke døe, uden først at have seet dig, omfavnet dig, og bedet dig om at tilgive mig.

Masaniello.
Dig tilgive? og hvorfor?

Fenella.
Jeg fortjener ikke længer din Kjærlighed; jeg gjør mig selv bittre Bebreidelser: jeg har skjænket mit Hjerte til en Troløs.

Masaniello.
Saa har han dig forført? — ha! men jeg skal ham ramme!

Fenella.
Han vilde ægte mig; det havde han tilsvoret mig for Himlens Aasyn, og jeg troede hans Eed.

Masaniello.
Den Forræder! Næv mig ham!

Fenella.
Jeg vil ikke røbe ham; nei, tiltrods for hans Forbrydelse, elsker jeg ham endnu. Og ægte mig kan han ikke; han er af en alt for ophøiet Rang.

Masaniello.
Af hvilken Rang han er, saa fordrer dog hans Pligt
At holde Troskabs Ed; og hans Navn maa jeg vide.

Fenella.

Det kan ikke længer hjelpe. Alt Haab er forbi; han er allerede gift med en Anden.

Masaniello.

(medens Fenella forgjæves søger at berolige ham).

Nu vel da, dig tiltrods jeg hævne skal hans Brøde.
Hvad Udfald end min vilde Hævn vil faae,
Jeg skal med væbnet Magt til den Forhadte naae,
Jeg Folket væbne vil; og hvor end han sig skjuler,
Jeg nok skal finde ham, selv i Afgrundens Huler.

(gaaer for at sammenkalde Fiskerne. Fenella søger at holde ham tilbage. Paa et Vink indtræde Borella og Fiskerne).

Masaniello.

Kom hid, hver Fiskermand! lad os slutte vor Pagt!
Alle som Een vi gaae mod Tyrannernes Magt.
Enhver af os har Grund til høist retfærdig Klage,
Og Ingen meer end jeg. Afsted! vi Hævn vil tage.

Fiskerne.

Vi sværge lydt: vi følge vil dit Raad.
Afsted, afsted til den blodige Daad!

Masaniello. Borella. Chor.

Vi forente vil gaae mod Tyrannernes Magt.

Chor.

Vi sværge lydt &c.

Masaniello.

Stille, stille! Taushed os binder.

(Fiskernes Fruentimmer og Børn træde ind. Paa et Vink af Masaniello slutter Fenella sig til dem).

Masaniello.

Lad disse Børn, disse frygtsomme Qvinder
Ei af vor Plan ane et Ord,
Og for at Ingen skal komme paa Spoer — —
Stem i til en glad Barcarole,
Mens Ungdoms Vaar bekrandser dig!
Paa Tiden ei du stole!
Den rinder hen, Bølgerne lig.

Alle

Stem i &c.

Masaniello.

Ja, I sværge mig lydt: I vil følge mit Raad.

Fiskerne.

Ja, vi sværge dig lydt: vi vil følge dit Raad.
Enhver af os har Grund til høist retfærdig Klage.
Hurtig! Afsted til den blodige Daad!

Fruentimmerne.

Stem i vor Barcarole,
Mens Vaaren krandser dig!

(Pietro kommer.)

Masaniello (til Pietro).

Hvad vil du mig?

Pietro (sagte).

Alt en Hær sig nærmer af Soldater;
Til Neapel vil de spærre hver en Gang.

Borella.

Ja, vist mod os vil de gaae, Kammerater!
Alt i det Fjerne høres Trommers Klang.

Fiskerne.

Alt høre vi Trommernes fjerne Klang.

Masaniello.

Frygter dem ei! Afsted, troe Kammerater!
Og lad os trygt synge vor Sang:
Stem i til en glad Barcarole,
Mens Ungdoms Vaar bekrandser dig!
Paa Tiden ei du stole!
Den rinder hen, Bølgerne lig.

Alle.

Stem i &c.

Masaniello (sagte).

Hver en Mand! tag en Dolk i det skjulende Net!

Pietro (sagte til nogle Andre).

I hver en Frugtkurv et Vaaben I gjemme!

Masaniello (ligeledes).

Og møder paa vort Opraabs første Stemme!
Paa vort Opraab! mærker jer det!

Borella, Pietro og Fiskerne (sagte).

Til Neapel! Til Neapel!
Paa hans Opraabs første Stemme!
Paa hans Opraab! bemærker det!

Masaniello.

Ja, bemærker det!

Fiskerne.

Vi bemærke det.

Masaniello. Borella. Pietro.

Naar jer kalder { min / hans } Stemme.

Fiskerne.

Vi skal lyde din Stemme.

Borella. Pietro.

Dette Bud, den Befaling huske I let.

Fiskerne.

Dette Bud, den Befaling huske vi let.

Borella. Pietro. Fiskerne.

Til Neapel! Til Neapel!
Paa hans Opraabs første Stemme!
Paa hans Opraab! bemærker det!
Vi forente vil gaae mod Tyrannernes Magt.
Vi sværge dig lydt, at følge dit Raad.
Afsted, afsted til vor blodige Daad!

Masaniello.

Vi forente vil gaae mod Tyrannernes Magt.
Kom hid, hver Fiskermand! lad os slutte vor Pagt!

Fruentimmerne.

Stem i til en glad Barcarole,
Mens Ungdoms Vaar bekrandser dig!
Paa Tiden ei du stole!
Den rinder hen, Bølgerne lig.

(Mændene tage deres Fiskergarn, stige i Baadene, og roe bort. Fruentimmerne sætte deres Frugtkurve paa Hovedet, og drage bort over Klipperne og mellem Træerne).

Tredie Act.

Neapel. Et Gemak i Vice-Kongens Pallads.

Alfonso. Elvira.

Alfonso.
Vent ei at undflye mig! Jeg følge vil dit Fjed.

Elvira.
Nei, lad mig gaae! Jeg søger Eensomhed.

Alfonso.
Lad min Bøn, Elskte, dig røre!
Skjænk den et venligt Øre!
Betænk vor Elskovs unge Baand!

Elvira.
Nei, du skuffet har mit Hjerte;
Evig er min Qval, min Smerte,
Thi jeg en Troløs gav min Haand.

Alfonso.
Skjøndt med Grund over mig du klager.
Saa troer jeg dog, du tilgav mig,
Hvis den bittre Qval, som mig nager,
Jeg tilfulde skildrede dig.

Elvira.
Du vil forgjæves dig bestræbe,
At skjænke mig mit Hjertes Fred.
Ei Klager har min tause Læbe;
Farvel!

Alfonso.
Elvira!

Elvira.
Farvel! Jeg søger Eensomhed.
Selv er jeg Skyld i disse Qvaler;
Ja, ved min Elskov rødme jeg bør;
Den, for hvem min Kjærlighed taler,
Aldrig jeg ham mig nærme tør.
Jeg er Skyld i disse Qvaler,
Selv jeg ved min Elskov rødme bør;
Den, for min hvem Kjærlighed taler,
Aldrig jeg ham mig nærme tør.

Alfonso.
Fulgt af Angerens Qvaler,
Jeg i min Barm ei skue tør,
Men en dunkel Røst i mit Hjerte taler,
At jeg til Døden vies bør.
Elvira! troe min Elskovs Lue!
Mod dig jeg ingen Falskhed har.

Elvira.
Men troløs mod Fenella du var;
Gaa bort! jeg bør dig aldrig mere skue.

Alfonso.
Kan du med din Afsky mig true?
Skjænk mig et Diekast, et Svar!

Elvira.
Selv du vort Baand har sønderskaaret.

Alfonso (knælende).
O see din Brudgom for din Fod!

Elvira.
Min Qval er, at ham jeg har kaaret.

Alfonso (dragende sin Dolk).
Han skal betale med sit Blod.

Elvira.
Alfonso!

Alfonso.
Elvira!

Elvira.
O hold inde!
For dig mit svage Hjerte slaaer.

Alfonso.
Kan jeg end din Kjærlighed vinde?

Elvira.
Ei dig at forlade jeg formaaer.

Begge.
Salighed Hjertet fylder;
Viig nu bort, mørke Sky!
Mig Haabet atter tryller,
Lykken vinker paany.

Elvira.
Alfonso!

Alfonso.
Elvira!

Begge.
Salighed ꝛc.

Elvira.
Velan, jeg har tilgivet dig, Alfonso!
Tilgivelsen er Kjærligheden let.
Men derved har jeg gjort mig selv til Pligt,
Hiint Offer for vor Elskov at beskytte.
Min Ven, lad strax Fenella søges op
Og bringes hid til mig.

Alfonso.
Dit Bud jeg lyder.
(giver et Vink ud af Døren, Selva træder ind).

Alfonso (til Selva).
Afsted, o Selva! Søg den unge Pige,
Som forhen var din Fange! Iil! afsted!
Bring hende for min Gemalindes Fødder!

Elvira.
For mine Fødder ei, men til mit Hjerte!
(de gaae).

Decorations-Forandring.

Neapel. Det store Torv. Der holdes Marked. Torvet er opfyldt med Boutiker.

Markeds-Kræmmere og Kræmmersker i deres Boutiker. Fiskerpigerne, og mellem disse Fenella, ogsaa andre Piger, komme med deres Frugt- og Blomsterkurve paa Hovedet. Fiskere og Bønder bringe deres Vare til Torvs. Borgere af Staden, fulgte af deres Faechini (Lastdragere), gaae omkring og kjøbe. Lazzaroni betle og glæde sig ved den modtagne Almisse. Fiskerpigerne tage Plads i Forgrunden, mellem disse Fenella. Hun er bedrøvet og tankefuld, og tager ingen Deel i hvad der foregaaer. Fra Tid til anden reiser hun sig, for at see om hun ikke kan opdage sin Broder eller Nogen fra Hoffet.

Chor af Markeds Kræmmere og Kræmmersker.
Kom hid, kom hid, hver Markeds Gjæst!
Hos mig man kjøbslaaer allerbedst.
Her sælges Blomster, Frugter her,
Her findes Noget for Enhver.

See Druer her og Appelsin,
Rosolio her, og bedste Viin,
Her er Confect fra Portici.
O kommer hid! gaaer ei forbi!
Hos mig man faaer det allerbedst.
Kom hid, kom hid, hver Markeds-Gjæst!

En Stemme.
Lavendelvand af bedste Lugt!

En anden.
Et Pulver, som betager Pletter!

En tredie.
Jeg sælger Vice-Kongen Frugt.

En fjerde.
Jeg sælger Dronningen Bouquetter.

Alle.
Kom hid, kom hid, 2c.

(Der dandses en Tarantella).

(Selva kommer, fulgt af Vagt, som udbreder sig paa Torvet.)

Fenella
(bemærker Selva. Bedragen af hans Uniform betragter hun ham først med Nysgjerrighed. Men da hun gjenkjender ham, farer hun sammen af Skræk, fatter sig dog, og søger at skjule sit Ansigt for ham).

Selva
(som allerede under Tarantellen har overseet de forskjellige Grupper af unge Piger, og betragtet dem opmærksomt, kommer endelig Fenella nær, opdager hende, og studser).
Nei, saa tog jeg ikke feil; det er hende!
Her hid, Soldater! Vi maae nu strax hende tage.

Chor af Fruentimmerne.
Med Magt hende bort at drage!
Ha! de vil hendes Død!
Siig, hvad hun forbrød!

Selva.
Vi maae strax hende tage.

Fruentimmerne.
Ha! hvo beskjærmer os mod et sligt Tyrannie?
Iler til Hjelp! staaer hende bi!

Selva.
Gjør ingen Støi! her befale kun vi.

Fruentimmerne.
Til Hjelp! til Hjelp! staaer hende bi!

(Selva og Soldaterne ere i Begreb med at bortføre Fenella, da i det Samme Masaniello, Pietro, Borella og nogle Fiskere vise sig midt paa Torvet.)

Masaniello (til Selva).
Hvor skal hun føres hen?

Selva.
Spørg mig ikke!

Masaniello.
Det er min Søster.

Selva.
Ja saa?
Hun dog Vice-Kongen lyde maa.

Masaniello (drager sin Dolk).
Jeg med min Dolk dig ned skal stikke.

Selva (til en Soldat).
Riv af hans Haand den Dolk, hvormed han væbner sig!

Masaniello.
Kammerater! til Hjelp! Nu vil de myrde mig.

(Alle Bønderne og Fiskerne, som vare i Baggrunden, træde frem, og drage deres Vaaben. I et Øieblik ere Selva og hans Soldater afvæbnede og jagede paa Flugten).

Masaniello, Pietro, Borella, Chor af Folket,
(idet de Bevæbnede svinge deres Vaaben).
Afsted! vi Hævn vil tage;
Grib Faklen, grib dit Sværd!
Mod Tyranniet drage
Nu hele Folkets Hær!

(De vil gaae; Masaniello standser dem).

Masaniello.
Lad os først Himlens Gud om hans Bistand besværge!
Bøier jer for Ham! bøier jer!
Han vil lægge Kraft i det Værge;
Som Friheden viet er.

Alle,
(medens de knæle for et Helgenbillede).
Hellige Martyr, du hvis Underværker
Hævede tidt vort næsten sunkne Mod,
Du som den Svages matte Kraft forstærker,
Du som for os har udgydt helligt Blod!
O! lad din Aand
Styrke vor Haand!
Hør Landets Søn!
Opfyld hans Bøn!
Vi dybt i Støvet knæle for dit Billeds Fod.

(De reise sig. Man hører Trommernes Hvirvel og Stormklokkernes Lyd).

Afsted! vi Hævn vil tage 2c.

(De ile bort med dragne Sværd og brændende Fakler, medens Qvinderne ophidse deres Mod. Man seer et begyndende Skin af Stadens Ildebrand).

Fjerde Act.

Portici. Det Indre af Masaniellos Hytte, med Indgang til et Sideværelse. I Baggrunden en Udgang, som er tillukket med et Skibsseil. I Forgrunden tilhøire et Bord og en Stol, tilvenstre en Løibænk af Straa.

(Masaniello alene.)

Masaniello.
Ha, Rædselsdag! blodige Daad!
Selv Uskyld skaanes ei, hvor Oprørs-Flammen luer.
Forgjæves jeg har styret ved mit Raad;
Men hvor fatter jeg Skjæbnens sammenslyngte Traad?
Troer jeg, at Vold de fordums Voldsmænd kuer?
O Gud! du som kaared min Arm
Til at kjæmpe med Oprørs-Sværdet!
Gjør mig i Rædsler uforfærdet!
O Gud! gjør min for svage Barm
Mod hver Ømheds Følelse hærdet!
O formild Vredens Dom, som paa vor Sværds-Od blinker,
Naar din tordnende Røst vort Folk til Kampen vinker!

Eller mig skjænk den Kraft, hvormed de blindt gaae frem,
Lad mig i Vildhed ligne dem!
Og dog jeg elsker disse raae Barbarer,
Som hjalp mig til at fægte Friheds Seir.
Saa lad mig ende det begyndte Værk!
Jeg veed, at i Castello-nuovos Mure
Har Vicekongen sig tilsidst forskandset.
Velan, saa lad os tage da med Storm
Hans sidste Tilflugtsted, og Værket krone!
(Fenella kommer, udmattet og vaklende).

Masaniello.
Hvad seer jeg? Fenella! — hvor forstyrret og bleg!
O min Søster! min Arm har nu hævnet din Skjændsel.
Hvad er nu da Grund til din Sorg?

Fenella.
Den afskyelige, oprørte Tilstand, hvori Neapel befinder sig.

Masaniello.
Jeg har stræbt, men forgjæves, at standse vor Vildhed.

Fenella.
Tænk, for hvilke Rædsels-Optrin Staden er given til Priis; Plyndring, Mord og Ildebrand!

Masaniello.
Ja, nu sank hvert Pallads for Luens Raseri;
Børnene dræbes af oprørte Mødre,
Og Brødrene myrdes af Brødre!
Jeg skued dette Barbarie;
Dog veed du, Gud! min Villie var det ikke.
Kom til min Barm, vær ei længer forsagt!

Fenella.
Jeg er meget udmattet, og trænger til Hvile.

Masaniello.
Træthed betvang dine vaagende Blikke;
Slaae dig til Ro! Jeg her skal holde Vagt.
(hun tager Plads paa Løibænken, og falder i Søvn.)

Masaniello.
Du sidste Ven for hver Bedrøvet!
Den Fred, som Livet har os røvet,
O Søvn! den bringer du vort Sind.
O, nedstig til min arme Søster,
Og send en Drøm, en venlig Trøster,
Som aftørrer Taaren paa Kind!
O du, ved hvem vi Glemsel drikke,
Udbred dit Slør for hendes Blikke!
O nedstig til min arme Søster,
Og send en Drøm, en venlig Trøster,
Som aftørrer Taaren paa Kind!
Ha! hvem der?
(Pietro og nogle Fiskere komme).

Masaniello.
Pietro! Du? — hvad er dit Ærind her?

Pietro.
Af vore Folk vi sendes hid til dig.

Masaniello.
Hvad er da Folkets Villie?

Pietro.
Det vil hævnes.
Med Friheb kan
Du os begave.
Thi bort, hver Slave,
Med hver Tyran!
(Fenella vaagner, og lytter).

Masaniello.
Tæmmer jer! betænker Kammerater,
Hvor meget Blod der randt! ha! vil I meer endnu?

Pietro.
Ja, Vice-Kongens Søn, til ham staaer end vor Hu;
Med hans forhadte Blod vort store Værk skal præges.
Han har mod dette Sted begivet sig paa Flugt.

Masaniello.
Saa har jo Folket faaet med Tyrannerne Bugt.
Hvortil Alfonsos Død?

Pietro.
Derved vor Blodtørst qvæges.
(Fenella, ubemærket af de Andre, giver Tegn paa heftig Ængstelse).

Masaniello.
O! lad jer til Mildhed bevæges!

Pietro. Fiskerne.
Med Frihed kan
Du os begave.
Thi bort, hver Slave,
Med hver Tyran!

Masaniello.
Ha! stille! og hører mig!
Længe nok har I raset, og Eders Blodtørst næret blev.
Nu skal jeg sætte Grændse for den blinde Stræben.

Pietro.
Ha! forgjæves vil du sætte Grændse for den.
Forræderi!

Pietro. Fiskerne.
Forræderi!

Masaniello (pegende paa Fenella).
Tal ei saa høit ..... Min Søster .....
(Fenella, som har taget levende Deel i Handlingen, lader, i det Øieblik Masaniello taler om hende, som om hun laae i en dyb Søvn).

Pietro.
Dybt hun jo sover.

Masaniello.
Hun maaskee kan os høre.

Pietro.
Nu vel, saa kom herind, og følg os uden Modstand!

Pietro. Fiskerne.
Ja følg os uden Modstand!

Masaniello.
O lad jer til Mildhed bevæges!

Pietro. Fiskerne.
Med Frihed kan rc.
(De gaae ind i et Sideværelse).

Fenella (alene).
Jeg har hørt Alt; jeg gyser. Tusinde forvirrede Følelser bevæge mig: Alfonsos Fare. Erindringen om hans Troløshed. (det banker paa Døren; hun farer sammen). Hvad skal jeg gjøre? skal jeg lukke op? (det banker igjen). Ja, jeg maa vide, hvo det er. (hun gaaer hen for at aabne

Døren; da hun seer, det er Alfonso, farer hun tilbage, og skjuler sit Ansigt i sine Hænder).

(Alfonso og Elvira træde ind, den sidste indhyllet i en Kappe, og Hovedet bedækket med et sort Sløer).

Alfonso (til Fenella).

O! hvem du ogsaa er, lad til Medynk dig røres,
Og skjænk os Tilflugt i vor Nød!

Fenella (visende ham sit Aasyn).

Husk, at Forbrydelsen bliver aldrig ustraffet!

Alfonso.

Gud! hvad seer jeg! Fenella! Retfærdige Himmel!
Nu raader hun for Liv og Død.

Fenella.

(kaster et Blik paa Elvira, løber hen imod hende, aabner hendes Kappe, og river Sløret fra hendes Ansigt. Til Alfonso).

Saa det er hende, som du har foretrukket for mig! Og du vil endda, at jeg skal skaane hende! (fjerner sig fra hende med Vrede).

Elvira.

Frels, Fenella, frels min Gemal!

Fenella.

Nei! jeg er ikke Herre over mig selv, og følger kun min Skinsyges Tilskyndelser. Alfonso kunde jeg nok have isinde at frelse; men min Medbeilerinde! — Nei, hende vil jeg styrte i Undergang. — Og det skal snart være gjort! vil ile ind i det Værelse, hvor Fiskerne ere forsamlede).

Elvira (griber hendes Haand, og standser hende).

Du os forraade! hvad kom dig isinde?
(Fenella vil rive sig løs, og gaae til Døren).
Stød ei fra din Barm din bedende Fyrstinde,
Som staaer for dig med angstfuldt Hjertes dybe Qval!

Fenella (medens hendes Haand hviler i Elviras). Hendes Stemme har rørt mig! (seer paa hende). Ha! men hvor hun er smuk! (trækker hurtigt sin Haand tilbage).

Elvira (til Fenella).

O du, hvis Tanker gjemme
Vor Dom til Liv og Død!
Lad min bedende Stemme
Røre dig for vor Nød!
Da jeg saae din Taare rinde,
Da talte Medynks blide Røst;
Lad da nu din Fyrstinde
Venlig smelte dit Bryst!
Husk, at jeg bad for dig med Varme,
Da du nys søgte Hjelp hos mig;
Nu maa du dig forbarme,
Da jeg min Tilflugt tog til dig.
O du, hvis Tanker 2c.

(Fenella har imidlertid igjen villet støde hende fra sig, skjøndt svagere, og vender sig, for at skjule sine Taarer).

Fenella (efterat have kjæmpet med sig selv).

Jeg kan ikke modstaae dine Bønner. — Men tys! Eders Fjender kan høre jer inde i Kammeret. Kommer hid! (griber begge i Hænderne, og drager dem hen paa den modsatte Side af Skuepladsen). Jeg sværger, at frelse jer eller at døe med jer.

(Man hører Larm. Alfonso griber til sin Kaarde. Masaniello kommer fra Sideværelset).

Masaniello.

Hvad søge disse to Personer?
Hvad vil I her?

Fenella (til Masaniello).

Det er to Flygtninge, som søge et Fristed her i Hytten; jeg har lovet dem din Beskyttelse.

Alfonso.

I Nattens Mørke vanked vi,
Vi flygtede med Skræk for Folkets Raseri;
Da fandt vi her en Tilflugt uden Hinder.

Masaniello.

I denne ringe Hytte finder
En gjæstfri Tilflugt hver, som ulykkelig er.
Hvad for Parti du tog, saa skal jeg Fred dig sværge;
Du sikker er hos mig; og bedre end dit Værge,
Gjæstfriheden skjærmer dig her.

Fenella (med Glæde til Alfonso og Elvira).

Frygter Intet! nu ere I frelste, thi min Broder indestaaer for jer.

(Pietro og Fiskerne træde ind fra Sideværelset, Borella og andre Fiskere komme udenfra ind).

Pietro.

Først i pragtfuld Triumf, alt drager gjennem Staden
Hele Neapels Øvrighed,
For i din Haand at lægge ned
Sin Magt og Nøglerne til Staden.
(idet han seer Alfonso, til Masaniello).
Ha! Vice-Kongens Søn! han selv i Snaren gaaer!

Masaniello.

Hvordan? Hvad siger Du?

Pietro.

Ja, det er ham, der staaer.

Masaniello.

Jeg dybt i Hjertet føler,
At Hævnen Blodet kjøler,
Og at dens Lyst er sød.
Mens jeg tilsvoer ham Eden,
Jeg lovede ham Freden
Og min Bistand i Nød.

Pietro.

Ha! den hævnende Stemme
Mig byder, ei at glemme,
Jeg svoret har hans Død.
Hans Adelsblod skal flyde,
Og Hævnen jeg skal nyde
Snart ved det myrdende Stød.

Elvira (til Alfonso).

I hvad vor Skjæbne bliver,
I Himlens Haand jeg giver
Vor Redning eller Død.
Med den Elskte forbunden
Jeg signer Affskedsstunden,
Som ende vil vor Nød.

Alfonso (til Elvira).

I hvad vor Skjæbne bliver,

I Himlens Haand jeg giver
Vor Redning eller Død.
Med den Elskte forbunden
Jeg finder Hvilen sød.

Chor.

Ja, hans Adelsblod skal flyde,
Og Hævnen jeg skal nyde.

Fenella.

(sees snart at besværge sin Broder om Frelse for Prindsen og Prindsessen, snart at kaste sig for et Madonna-Billed).

Fenella (til Masaniello).

Han er kommen til os, og har bedet om Tilflugt og Beskyttelse; du har tilstedet ham den, du har modtaget ham under dit Tag, du har tilsvoret ham Sikkerhed; og nu skulde du tillade, at han myrdes? disse Vægge skulde besmittes med hans Blod!

Pietro (til Masaniello).

Du har os lovet ham; han falde for vor Dolk!
Ham sender Himlen til et opbragt Folk.

Chor (ligeledes).

Du har os lovet ham; han falde for vor Dolk,
Sendt af Himlen selv til det opbragte Folk!

Alfonso (til Pietro og Choret).

Ha, feige Morderhob! er du Neapels Folk?
Løft kun mod ærligt Sværd Niddingens lumske Dolk!

(Pietro og Choret hæve deres Dolke mod Alfonso. Fenella kaster sig imellem dem).

Masaniello (til Fenella).

Vær uden Frygt for ham! Jeg monne Fred ham sværge.
(til Alfonso.)
Jeg mindes, hvad dig lovet er;
Og bedre end dit Værge,
Gjæstfriheden skjærmer dig her.
(til Fiskerne.)
Hos mig skal han gaae fri.

Pietro og Chor.

Du har lovet os ham, og hans Liv fordre vi.

Masaniello.

Tør I saaledes tale?
Tier stille!

Pietro og Chor.

Maaskee er du vor nye Tyran?

Masaniello (til Pietro.)

Ja, thi kan du Døden befale,
Da sagtens jeg benaade kan.
(til Alfonso og Elvira).
Afsted! og frygter ei!
(til Borella).
Tag min hurtige Snekke,
Og til Castello-nuovo du bringe dem Begge.
Skynd dig, Borella! du mig til Ansvar staaer.

Pietro og Chor.

Tyran! ha min Taalmodighed forgaaer.

Masaniello (griber en Øxe).

Og hvis Nogen sig nærmer,
For at forfølge dem, som Gjæstfriheden skjærmer,
Da hugger jeg ham ned paa Stand.

(Alle gjøre Plads for Alfonso og Elvira, som følge Borella, og ile bort, idet de kaste et taknemmeligt Blik til Fenella).

Pietro og Chor.

Saa har da Folket kun skiftet Tyran!

(Skibsseilet, som tillukkede Baggrunden af Hytten, drages tilside. Man seer Neapels Øvrigheds-Personer og fornemste Indbyggere komme i Procession, fulgte af en Skare af Folket, og bringe Nøglerne til Staden. Toget bærer Palmer og Krandse).

Chor af Folket.

Hil dig, vor Ven, vor Fader,
Folkets Hjerte saa kjær!
Aldrig Seiren forlader
Dit kjække Heltesværd.

Pietro og Chor af Fiskerne.

Ha, skjælv, Despot, som ei tillader
Et kraftigt Hug af Hævnens Sværd!
Mellem Folkets jublende Rader
Ved Din Side Døden er nær.

(Man overleverer Masaniello Stadens Nøgler, ifører ham en pragtfuld Kappe, og fører ham til en af Folket trukken Triumfvogn, som man indbyder ham til at bestige).

Masaniello.

Farvel, mit simple Tag! farvel, du lave Hytte!
Saa skal jeg aldrig meer dig see!
Jeg med Palladset skal dit stille Fristed bytte,
Ak! og min Fred bytte maaskee!

Chor af Folket.

Hil dig 2c.

Pietro og Chor af Fiskerne.

Ha! skjælv 2c.

(Masaniello bestiger Vognen, og trækkes bort i Triumf. Pietro og Fiskerne true ham hemmeligt med deres Dolke. Fenella, som er i Nærheden af sin Broder, betragter ham frygtsomt, og medens Folket jublende omringer ham, sender hun sine Blikke til Himlen og synes at bede for ham).

Femte Act.

Neapel. En Forsal i Vice-Kongens Pallads, med Indgang til et Sidegemak. I Baggrunden en Steentrappe, som fører til en Terrasse, bag hvilken man seer i Afstand Toppen af Vesuv. Det er Aften.

Pietro, Fiskerne og unge Piger af Folket komme ud fra Sidegemakket, hvor man har holdt en Friheds-Fest. Nogle bære Bægere, Andre Krukker, fyldte med Viin, Andre Guitarer).

Barcarole.

1.

Pietro (med en Guitar i Haanden).

Betragt fra disse høie Strande
Hiin usle Fiskerbaad paa Bølgens vrede Skum!
Den vilde Storm, de stærke Vande
Vil drage den med Magt i Havets dybe Rum.

Men, hellige Madonna! Du aabner Naadens Favn,
Vor ringe Baad skal føres af dig i sikker Havn.
Element! ras kun en Stund!
Ankret er alt kastet, og finder sin Bund.

Chor.

Ja, vort Anker er kastet, og finder sin Bund.

Pietro.

Ja, vort Anker nu hviler paa Bund.

En Fisker (sagte til Pietro).

Glem ei vor nye Tyran, hvis Magtsprog os befaler!

Pietro (pegende mod Sidegemakket).

Jeg har alt givet ham en voldsom, giftig Drik,
Hans Liv er endt i næste Dieblik;
Sin Trods med Døden han betaler.

2.

Pietro.

Corsarer! I som Bølgen pløie,
Som tidt den Svages Haand i Lænker have lagt,
Kan Intet Eders Blodtørst bøie?
Kan Intet frelse ham fra Eders grumme Magt?
O hellige Madonna! du aabner Naadens Favn,
Vor ringe Baad skal føres af Dig i sikker Havn.
Ha Corsar! ras kun en Stund!
Ankret er alt kastet, og finder sin Bund.

Chor.

Ja, vort Anker er kastet, og finder sin Bund.

Pietro.

Ja, vort Anker nu hviler paa Bund.

Pietro.

Men tys! man nærmer sig.

(Borella kommer fra Sidegemakket).

Pietro (til Borella).

Hvorfor saa bleg? Dit Die stirrer vildt.

Borella.

Væbner jer! Til Forsvar eller Død!
Alfonso samlet har en talrig Krigerhær,
Den drager hid mod os, den sig nærmer.

Pietro.

Hvorledes!

Borella.

Selve Himlen mod os har sluttet Vredens Pagt.
Som Forbud paa en stor, paa en rædsom Landeplage,
Det koger i Vesuv; gjennem Bjergets dybe Tragt,
Man hører i dets Indvold Tordenstemmer brage.

Chor.

Hvo frelser dette Folk fra Undergang og Død?
Masaniello! til dig er vor Redning nu givet.
Masaniello! frels os end i vor Nød!

Pietro.

Masaniello? —
Tænk ei paa ham!

Chor.

O Gud! saa har han mistet Livet!

Borella.

Nei, endnu lever han; men for Folkets Bønner døv.
Som i Drømme han gaaer; hans fordums Kraft er sløv.

Pietro.

Ha! Gud har straffet ham!

Borella.

Snart han forgjæves stræber
At skjule sit Tungsind, at standse sin Graad,
Og snart han med smilende Læber
Synger, mens han troer at gynges i sin Baad.

Choret (til Pietro).

Hvis han døer, saa skal du ende snart dine Dage.

Borella.

Nei! End vil hans Fornuft maaskee vende tilbage.
Men see der!

Pietro.

See der!

(Masaniello kommer fra Side-Gemakket. Hans Udseende er forvirret hans Klædedragt i Uorden.)

Masaniello.

Afsted! vi Hævn vil tage!
Grib Faklen! grib dit Sværd!

Pietro (tagende hans Haand).

Kom til dig selv!

Masaniello.

Sid taus og paa Luur!
Styr din Baad, seil ubemærket!

Pietro.

Kom til dig selv!

Masaniello.

Sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn! snart krones Værket.

Pietro.

Ha! veed du den Fare, der truer?
Alt Fjenden nærmer sig, og hele Folket gruer.
Vor Høvding vær! staae frem! da vi byde dem Trods;
Afsted!

Borella.

Masaniello!
See, hvor Faren truer!
Vor Høvding vær! staae frem! da vi byde dem Trods;
Afsted! Til at flye du dem nøder!
Afsted!

Chor.

Kom, afsted! Før til Seiren os!
Masaniello! Masaniello!
Vor Høvding vær! da vi byde dem Trods.
Afsted! Til at flye du dem nøder!
Afsted!

Masaniello.

Ja! afsted!
(Himlen formørkes, og Vesuv begynder at sprude Ild).

Masaniello.
(med en smilende Mine).

En nyfødt Sol nu gløder,
Forsamler jer om mig, I Fiskermænd!

Pietro. Borella. Chor.

Forjag din Drøm, vaagn op igjen!

Masaniello.

Stem i vor Barcarole,
Stem i, mens Ungdoms Vaar dig krandser end!

Chor.

Det er forbi, Masaniello,
Hvis ei paa dig vi nu tør stole.

Masaniello.

Ja Havets Drot skal lokkes til sit Buur.

Chor.

Masaniello! Masaniello!
Hvis ei paa dig vi nu tør stole.

(Fenella kommer, og iler hen til Masaniello, uden at bemærke den Tilstand, hvori han befinder sig).

Fenella (til Masaniello).

Faren er overhængende. Vice-Kongens Tropper nærme sig i ordnet Marche, med flyvende Faner og under Trommernes Lyd. Lazzaronerne have taget Flugten for dem; Nogle have kastet deres Vaaben, Andre have knælende bedet om Pardon. (dragende Masaniello hen til et Vindue). See! der komme de! De have svoret, at Ingen af jer skal undslippe dem.

Pietro (til Masaniello).

Seer du nu? her det gjælder Triumf eller Fald.

Borella. Chor.

Seer du nu? her det gjælder Triumf eller Fald.

Pietro. Borella. Chor.

Masaniello! Masaniello!

Masaniello.

(som lidt efter lidt kommer til sig selv, og trykker Fenella til sit Hjerte).

Min Søster! ha Fenella! hvad Skræk har dig betaget!

Pietro.

Vore Fjender! Vær ei døv! hør dit Fædrelands Kald!

Masaniello.

Hvorledes?

Pietro.

Kom nu! kom!

Masaniello.

Hvad skal jeg?

Pietro.

Vinde Slaget.

Chor.

Vinde Slaget!

Masaniello.

Vinde Slaget!
(pludseligt opvakt).
Til Vaaben!

Pietro. Borella. Chor.

Victoria! han os føre skal,
Og Seirens Bane ham er aaben.

(De styrte Alle ud, med dragne Sværd, idet de trække Masaniello med. Han beder Borella om at blive hos hans Søster, og vaage over hende).

(Fenella seer efter sin Broder, og kommer derpaa hen i Forgrunden. Borella bliver i Baggrunden).

Fenella.

O Himmel! beskyt ham! det er Alt hvad jeg begjærer; selv har jeg intet meer at haabe (hun tager sit Skjærf af, betragter det, og bedækker det med Kys. Hun hører Larm, og bliver opmærksom).

(Elvira træder ind, bleg og forstyrret).

Fenella.

Ha! det er min Medbeilerinde! — (iler hen til hende). Hvorfor saa ene? Hvorfra kommer I?

Elvira.

Iil bort herfra! thi Oprørs Dolk og Lue
Her rase trindt om os. Afsted! bort herfra!

Fenella.

Jeg har intet at frygte: lad mig kun blive!

Elvira.

Du hører deres Skrig, og du tøver endda?
Jeg seer den dragne Dolk, som nys mit Liv mon true;
Min Død var nær, men see, din Broder kom,
Og han frelste mit Liv hist hvor Dødsenglen sværmer.

Borella.

Vandt han Seir? O! har Skjæbnen fuldført sin Dom?
Mon os Himlen beskjærmer?
Men see der! det er ham! .... Nei! Alfonso sig nærmer.

(Alfonso kommer med Følge).

Fenella (ilende hen til Alfonso).

O tal! hvor er min Broder?

Alfonso.

Ak! din Broder! .... Fenella! .... ha! sorgfulde Dag!
Folket, som raser vildt, han midt i blodigt Slag
Med et Ord til Skaansel nøder.
Mod min Elviras Barm staaer den funklende Dolk;
Han hende frelser kjæk; men det opbragte Folk — —

Borella.

Han var jo Folkets Afgud.

Alfonso.

Han som dets Offer bløder!
(Fenella, som skjælvende har lyttet til denne Fortælling, falder, halv afmægtig i Borellos Arme).
Øiet er slukt i natlig Sky.
Men jeg har hævnet ham; hiin Vrimmel af Barbarer
Har jeg drevet paa Flugt; ei meer den sig forsvarer;
Ved ham den seiret har; skilt fra ham, maa den flye.

Fenella.

(kommer lidt efter lidt til sig selv. Hun seer Alfonso ved Siden af Elvira; hun nærmer sig, kaster for sidste Gang et ømt og bebreidende Øiekast paa Alfonso, forener hans Haand med Elviras, og iler hurtigt op ad Trappen i Baggrunden. Alfonso og Elvira, forbausede over denne pludselige Flugt, vende sig, for at sende hende deres sidste Hilsen. I det Samme begynder Vesuv at kaste store Støtter af Ild og Røg. Fenella, som er kommen op paa det Øverste af Terrassen, betragter et Øieblik dette rædsomme Syn. Hun standser, tager sit Skjærf af, kaster det hen mod Alfonso, hæver sine Øine mod Himlen, og styrter sig ned i Afgrunden. Alfonso og Elvira udstøde et Skrig af Skræk. Vesuv raser endnu frygteligere; den gloende Lava styrter ud af Crateret; det forfærdede Folk kaster sig paa Knæ).

Chor.

Gud! see vor Angers Taarer!
O hør vor Bøn, saa from!
Lad det Offer, du kaarer,
Formilde Vredens Dom!

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.